

LBRIS

We know
books

CORINA LUPU

Destinul meu
esti tu

Editura

Petale Scrise

Nojorid, 2022

Capitolul 1

Zidurile înalte, cenușii, cu tencuiala scorojită ale clădirii ce văzuse și vremuri mai bune cândva, puteau fi zărite cu ușurință de la mare distanță. Era o priveliște dezolantă care-ți îngheța sângele în vene, mai ales din cauza gratiilor solide, zdravene, ce păreau să fi rezistat atâta amar de vreme, ascunzând viață, o existență tristă, pe muchie de cuțit, fără speranțe și visuri, într-un adânc întuneric. Și totuși...

Nicholas se trezise cu noaptea în cap, știind exact ce pedeapsă ar fi primit dacă nu și-ar fi încheiat la timp treburile care-i reveneau în acea dimineață. Robotul din el se activase singur, efectuând traseul binecunoscut al umilinței, fără răgaz, fără crâcnire, așa cum trebuia și cum se obișnuise. Nu mai gândea, aproape că nu mai răsufla, fiind mereu cu ochii ațintiți spre ușa pe care mereu își făcea apariția teroarea sa.

Pană la treisprezece ani, băiatul trăise atâtea orori în acel orfelinat, încât se resemnase și își jurase că va trece peste orice obstacol cu dârzenie, cu capul sus, ca un învingător, în așteptarea celei mai frumoase zile din viața sa, aceea când avea să părăsească acel loc. Dar nu era ușor, nici pe departe. Adesea, mintea lui se răzvrătea, corpul se opunea, doar inima îl îndemna să-și păstreze bunătatea, blândețea și mai ales încrederea în el și în viitor. Lacrimi nu mai avea, secaseră demult, în urmă cu vreo doi ani, atunci când singurul său prieten și sprijin fusese adoptat de o familie din străinătate. Plecarea lui Thomas îl mâhnise peste măsură, îl însingurase de tot, deși, în sinea lui se bucura pentru el și spera ca măcar acesta să ducă o viață decentă alături de niște oameni care

păreau de treabă, la prima vedere cel puțin. Se afla între acele ziduri dintotdeauna, nu-și amintea să fi avut cândva alt acoperiș deasupra capului. Nu întâlnise prea multe fețe zâmbitoare, binevoitoare, cu atât mai puțin brațe călduroase care să-l cuprindă în clipele cele mai grele ale copilăriei sale. Cunoștea doar rutina zilnică a lui, a celorlalți copii, precum și a îngrijitoarelor care alergau de colo-colo, uneori cu folos, de cele mai multe ori doar pentru impresie. Nu simțise și nu primise, de-a lungul anilor, dovezi adevărate de afecțiune, de empatie, iar acest lucru îl măcina cel mai mult. Există vreo ființă în lumea asta care să nu-și dorească să fie iubită? Există om care să nu-și păstreze flacăra speranței vie, în adâncul sufletului? S-a întâmplat să clacheze, s-a întâmplat să-și dorească ca viața lui să se sfârșească... Atunci, privea cerul înstelat al nopții, privea soarele ce răsărea în fiecare dimineață și inspira parfumul florilor din curte, iar tristețea, neputința, erau date uitării, pe moment cel puțin. Cel mai aprig dușman era, cu siguranță, timpul, care părea să se fi oprit în loc. Tic-tac-ul ceasului era un dar divin și singura dovadă că trăia, că respira, că putea visa și că undeva, cândva, cumva, va exista un altfel de viitor, chiar și pentru un suflet pustiit și îndurerat ca al lui.

– Mi se pare mie sau te-ai lenevit? Ori visezi din nou la cai verzi pe pereți? Un șut în fund ți-ar prinde bine, te-ar trezi la realitate, fiindcă am impresia că ai uitat cine ești și unde te afli.

Era ea, vocea de oțel, vocea de neconfundat, era teroarea lui, coșmarul lui; Onda Duran, directoarea orfelinatului. Era paznicul cel mai vigilent de pe planetă, ochiul uriaș ce nu dormea niciodată. Nu era o ființă umană, ci o fantomă ce bântuia neîncetat viața tuturor celor încătușați în acel loc al groazei. Cu părul lung și cârlionțat, roșu ca focul, cu nasul

acvilin, buze subțiri și privire de pasăre prădătoare, șefa Onda, așa cum îi plăcea să i se spună, te făcea să te cutremuri de teamă, doar prin simpla-i prezență. Și cum aspectul fizic și hainele cernite pe care le purta mereu nu erau suficiente pentru a te face nevăzut din fața ei în cea mai mare grabă, avea un râs ciudat, un hohotit răgușit pe care-l putea susține, spre disperarea tuturor, preț de câteva minute, fără oprire.

Pentru că Nicholas tăcea, șefa Onda se enervă brusc.

– Ai amuțit, ți-ai înghițit limba, copil puturos? Cum îți permiți să mă ignori? Te-am întrebat ceva.

– Nu, doamnă, n-am amuțit, iar limba mea e la locul ei, doar că n-am ce să vă spun. Încerc să-mi fac treaba cât de bine pot, doar că...

– Nicio scuză nu vreau s-aud. În zece minute să termini tot. Băile vreau să fie lună, să sclipească, ne-am înțeles?

– Așa vor fi, stați liniștită.

Nicholas îi întoarse spatele și ieși din dormitor, rapid, fără să-i mai dea ocazia de a adăuga ceva.

De data aceasta, zgomotul ușii trântite în urma lui o făcu să tresară.

– Trebuie să fi fost vântul, n-ar îndrăzni piciful ăsta să-mi trântască ușa-n nas, își spuse ea, încercând să justifice acel gest, intenționat, de fapt, al băiatului.

El însă înaintă pe holul lung, cu o expresie care trăda în egală măsură solemnitate și bucurie. Ochii îi străluceau în vreme ce-și ștergea cu mâneca cămășii o lacrimă rebelă. La capătul culoarului îl aștepta o fată care, atunci când îl zărise venind, începu să alerge spre el.

– Nicholas, îți mulțumesc, dar știi bine că e rândul meu să curăț băile! Simon te-a auzit vorbind cu șefa Onda și mi-a zis

că n-ai comentat nimic când te-a pus pe tine să faci treaba asta în locul meu. Cum se poate?

– A uitat de tine, Mina, pentru că mă urăște prea tare. Nu-i nimic, nu mă deranjează deloc. În plus, ești mai mică și ești fată.

– Mai mică? Serios? Tu ai treisprezece ani, eu am... aproape unsprezece. Da, sunt foarte mică în comparație cu tine. Lasă, ai destule pe cap, mă descurc singură, dar spune-mi, ce are cu tine? Nu e prietenoasă cu nimeni, însă se vede limpede că pe tine te atacă pe nedrept, adesea.

– O enervează faptul că eu tac și mă supun, că nu-i răspund obraznic, cum fac alții. Cu mine nu se poate certa, nu mă poate pune la punct, nu poate să simtă gustul victoriei dintr-o dispută care-i alimentează senzația de putere.

– Ce frumos vorbești... Știi ceva? Bine faci. E mult mai dureros așa, să n-o bagi în seamă. Dar cât vei rezista? O să explodezi și tu la un moment dat. Ieri te-a pus să speli de cinci ori un morman de vase perfect curate zicând că faci treabă de mântuială. Și ai tăcut, n-ai ripostat. Pană când?

– Nu știi, Mina! Când n-o să mai suport, o să fug!

– Ce-ai zis? Ai înnebunit?

– Deloc! Mă duce mintea, ea n-are doar treisprezece ani, te asigur! Mintea mea are mult mai mulți ani decât mine. Ha, ha!

– Nu mă îndoiesc, dar totuși, cum să fugi și mai ales, unde să fugi?

– Nu știi încă, nu m-am gândit, dar o să-mi vină mie o idee! Lucrurile astea vin cumva de la sine, abia apoi poți face un plan. Ce folos aș avea dacă m-ar prinde imediat?

– Mă iei cu tine, Nicholas? N-ai spus tu de atâtea ori că sunt sora ta? N-ai putea să mă lași și să pleci fără mine, nu-i așa?

– Răbdare, păpușo, îți voi dezvălui totul la timpul potrivit. Acum, n-am mai multe de spus.

– Măcar lasă-mă să te ajut pe aici, o să terminăm mai repede și-o să putem ieși în curte să respirăm aer curat. Vrei?

– Haide, să-i dăm bătaie atunci!

Munceau cot la cot, privindu-se pe furiș, surâzându-și când privirile lor se întâlneau. El simțea nevoia s-o protejeze fiindcă Mina era mărunțică, slăbuță, fragilă ca un porțelan. Deși îi demonstrase de multe ori cât este de ambițioasă, știa că îi este greu să spele culoarele lungi și dormitoarele numeroase cu acele mopuri ale căror bețe erau mai înalte decât ea. Se asemănau mult ca fire, ea era la fel de tăcută și supusă ca și el, temătoare și timidă când era vorba de relaționarea cu ceilalți copii. Cei mai mari îi dădeau bătăi de cap, luând-o adesea peste picior.

– Prințeso, te-ai transformat într-o cerșetoare? Speli holuri și băi?

– Las-o în pace, se grăbește să-și facă treaba pentru a se întoarce la cartea cu basme! comentau, răutăcioși, alți copii.

Dar ea tăcea și înghițea, de teama de a nu fi aruncată în stradă. Știa că n-ar fi avut unde să meargă, la cine să se aciuize, nici măcar pentru o zi. De bine, de rău, avea un acoperiș deasupra capului, avea hrană și o pernă pe care să pună seara capul. Deocamdată nu-și dorea altceva, doar că îndrăznea să viseze la altă viață. Se resemnase pentru moment cu gândul că acel loc era căminul ei, însemna copilăria ei, în ciuda faptului că nu era una deloc fericită. De multe ori, cu nasul lipit de geam, zărise printre gratii copii de vârsta ei care alergau voioși și se jucau pe stradă fără griji. Îi văzuse de atâtea ori de mână cu părinții lor, îmbrăcați curat și frumos, iar acel tablou o sensibiliza mereu până la lacrimi. Dar Nicholas era lângă ea. În

acele clipe îi ștergea lacrimile și o îmbrățișa cu atâta putere încât orice durere trecea. Vorbele lui calde o îmbărbătau și îi ofereau căldura de care n-avea parte. Îi era recunoscătoare pentru comportamentul lui. O ajuta mult, o făcea să-și dorească să trăiască și să spere, la fel cum simțea el, cu toată ființa lui.

– Aproape am terminat, spuse el, brusc. Ai avut dreptate, în doi treaba merge ca pe roate!

Mina chicoti fericită că fusese de folos și îl luă de mână.

– Haide, mergem în curte? E atât de frumos afară! Sper doar să nu ne zărească șefa Onda, ar urma cu siguranță o altă pedeapsă.

– Nu te teme, n-are ce să ne facă! Du-te la ieșirea din spate și așteaptă-mă acolo!

Dar ea nu se temea. În buzunarul adânc al rochiței ponosite avea ascunsă comoara ei cea mai de preț, cartea cu povești. Când o deschidea uita de realitate și se transforma în personajul ei favorit devenind o prințesă, prințesa Mina.

A fost odată ca niciodată, o frumoasă prințesă ce trăia într-un palat de cleștar, în îndepărtatii munți din Azaleea, pe nume, Mina. Pasiunea ei era să citească. Un cufăr mare, plin cu povești și desene multicolore era hrana sufletului ei. De fiecare dată când îl privea acolo, într-un colț al dormitorului ei, știa că o nouă aventură fantastică avea să-și reverse magia și să împrăștie pulbere fină de necunoscut, sporindu-i imaginația. „Deschide-mă, citește-mă, află-mi secretele și minunile pe care le ascund!” îi striga cufărul, neîncetat, iar pentru ea cel mai greu lucru era acela de a decide care să fie următoare poveste pe care s-o trăiască.”

Astfel a înțeles Mina că fiecare fetiță poate fi o prințesă, că trebuie să țină capul sus, să se încreadă în forțele proprii, să fie bună și blândă, căci destinul avea să o răsplătească.

Când Nicholas se apropie de ea, nici măcar nu-l auzi. Stătea rezemată de zid, la soare, citind. Părea atât de absorbită și zâmbea atât de frumos, încât lui îi păru rău s-o întrerupă. Tuși ușor, într-un târziu, pentru a-și face remarcată prezența.

– Ah, ai venit? Unde ai fost? Credeam că te-ai răzgândit, că te aștept degeaba!

Băiatul își adâncise mâna în buzunarul pantalonilor și scoase o bucată de prăjitură, învelită într-un șervețel.

– Am adus-o pentru tine, știu cât de mult îți plac dulciurile.

Mina o luă, mulțumindu-i, în vreme ce-l privea neîncrezătoare.

– Dar, Nicholas, de unde o ai? N-am primit la masă dulciuri.

– Eh, nu-ți bate capul, haide, mănânc-o înainte de a ne vedea cineva.

Mina o rupse în două jumătăți egale și îi oferi una.

– Nu, e doar pentru tine, te rog!

– N-am s-o mănânc dacă nu-mi spui de unde o ai și dacă nu guști și tu din ea.

– Bine, încăpățânato... Din biroul șefei Onda. Ușa era deschisă și-am zărit-o acolo, parcă aștepta s-o înșfac, parcă mă striga... „Aici sunt, vreau la tine!”

– Ce copil nebunatic ești... Dacă te surprindea chiar în acel moment? Realizezi ce pățeai? Să furi din biroul ei? Doamne!

– Am văzut-o plecând, liniștește-te, nu sunt atât de imprudent. Haide, mănânc-o!

– Haide s-o mănâcăm, vrei să spui!

Nicholas luă o jumătate și se așeză lângă ea, privindu-i satisfacția de pe chip.

– Hm, e bună, cremoasă. Știi, când o să fiu mare și-o să trăiesc în castelul meu, toate dulciurile din lume vor exista în bucătăria mea. Voi transforma acel loc într-un tărâm magic, colorat, îmi voi chema prietenii și vom sărbători fiecare zi a vieții noastre cu prăjituri delicioase.

– Bun plan, îmi place. Voi fi și eu pe acolo?

– Tu? Desigur! Eu sunt prințesa Mina, iar tu ești prințul meu, Nicholas.

– Ești minunată și foarte frumoasă.

– Chiar așa? Și ce-ți place la mine cel mai mult?

Nicholas o privise îndelung, cu drag, luându-i mâna într-a lui.

– Habar n-am, cred că totul. Îmi place scânteia din ochii tăi, optimismul pe care-l păstrezi viu în inimă, îmi place sunetul vocii tale, iubesc sufletul tău bun și mărinimos. Da, ești cea mai dulce copilă din lume. Mina, am vrut de mai multe ori să te întreb... Unde ți-e păpușa, aceea pe care o adori? Adelle ai numit-o, nu-i așa?

Chipul Minei se întristă brusc auzindu-i întrebarea, iar ochii i se umplură de lacrimi. Fusese singura ei prietenă.

– Șefa Onda a găsit-o într-o dimineață în patul meu și s-a enervat. A zis că sunt mare acum și nu mai am nevoie de păpuși. Mi-a luat-o, n-am mai văzut-o de atunci. Probabil că nici nu mai există...

– Ce ființă rea. Ți lipsește, nu?

– Mai întreb? A fost prietena mea, singura mea prietenă. Nu putea vorbi, dar mă asculta. Uneori speram ca într-o zi va prinde viață și va rămâne cu mine pentru totdeauna, mai ales de Crăciun când se petrec multe miracole. Poate magia lui ar fi transformat-o într-o ființă vie. S-ar fi putut întâmpla...

– Tu chiar crezi în magie, în miracole, Mina?

– Mai întrebi? Normal. Trebuie să crezi, doar așa un vis poate deveni realitate, prostuțule. De câte ori mi-a fost teamă, de câte ori mă simțeam neputincioasă, îi povesteam Adellei, iar ea trimitea mesajul Divinității, cerându-i ajutorul. „E în ordine, Mina, totul va fi bine, ai încredere”. Așa îmi spunea de fiecare dată, iar eu mă linișteam, înțelegi?

Prima dată, șefa Onda o lăsase fără Adelle, apoi se arătase nemulțumită de faptul că Mina trăia într-o lume a ei, imaginară, atrăgându-i încet-încet în jurul ei pe ceilalți copii din orfelinat care transformaseră serile în adevărate șezători destinate basmelor. Se adunau în jurul Minei ca la stupul cu miere, iar aceasta îi încânta cu poveștile ei despre prinți și prințese.

– Aș vrea să fiți la fel de atenți și în clasă, le spunea ea, cu ură. Dar, de unde? Lara, aseară erai o prințesă, nu? i se adresă unei fetițe ce începu să tremure când își auzi numele. Haide să vedem dacă ești educată ca o prințesă. Spune tabla înmulțirii cu 7, repede!

Lara se ridică în picioare, privind-o cu teamă pe sub ochelari. Reușise să se descurce o vreme, apoi se împotmoli la mal... 7x9 ...

– Da, Lara, te ascult...

– 7x9, repetă fata de mai multe ori... 7x9 este egal cu 62 sau...

Ceilalți copii se întoarseră spre ea, încercând să-i șoptească.

– Liniște! tună șefa Onda. Habar n-ai. De ce? Fiindcă nu-ți pasă. În schimb, probabil că știi o mulțime de povești, nu-i așa?

– Și ce-i rău în asta? se trezi Mina vorbind. Toți copiii iubesc poveștile, ele fac parte din viața noastră sau, cel puțin, așa ar trebui.

– Vorbești neîntrebată? De când ai prins curajul ăsta? Cred că n-ai mai fost pedepsită de mult timp. Ia du-te tu... Ba nu! Cu tine, Mina, voi vorbi mai târziu. Lara, tu vei petrece următoarele două zile în camera de corecție, începând de... acum.

Onda îi făcu semn cu capul unei îngrijitoare, care o luă și mai mult o târî după ea, în țipetele și hohotele de plâns ale fetei.

– Nu la subsol, nu, nu vreau, vă rog! O să învăț mai bine de mâine, promit. Acolo e frig și sunt singură, nu-mi place să fiu singură, mi-e frică, vă rog!

Minei i se umplură ochii de lacrimi. Dintre toate fetele, pe Lara o iubea cel mai mult, și nu doar pentru faptul că abia împlinise opt ani, ci pentru că era cea mai nevinovată și cuminte copilă din acel loc.

– Nu e drept ce faceți, continuă ea să-i ia apărarea. Are dreptate, acolo jos e frig, e întuneric. E doar o fetiță, nu vă e milă de ea? A învățat cât a putut, dar nu-i este ușor, e mică, îi cereți prea mult!

Șefa Onda o străpuse cu săgețile din priviri, dar Mina păstră curajoasă contactul vizual. Se săturase de atâtea nedreptăți. Tăcuse prea mult. Uneori spiritul ei războinic nu putea fi ținut în frâu nici măcar în fața temutei Onda.

– Dreptatea e întotdeauna de partea mea, micuță prințesă, îi spuse aceasta, ironic. Nu te obosi, n-are nici un rost. N-ai apucat încă să mă cunoști? Mereu doar eu am dreptate.

În acea noapte, Mina nu reuși să închidă ochii. Auzea de undeva, de la subsol, plânsul Larei. Se ridică din pat după ce restul fetelor adormiră și se apropie de ușa pe care o deschise încet, cu teamă. Bâjbâia prin întuneric, încercând să ajungă la scara ce ducea la camera de corecție. Trebuia s-o vadă, s-o liniștească, să-i dea putere spunându-i că e lângă ea, că cele